

УДК 316.77:061.1(477)

DOI: <https://doi.org/10.23939/dg2023.01.052>

Кіцак Тарас Миколайович

*кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри публічного управління та публічної служби
Національного університету "Львівська політехніка"*

ORCID: 0000-0002-6710-8521,

e-mail: taras_kitsak@ukr.net

Лилик Мар'яна Володимирівна

*аспірант кафедри публічного управління та публічної служби
Національного університету "Львівська політехніка"*

ORCID: 0000-0003-1643-392X

e-mail: maranalilik@gmail.com

**ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСІВ
МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ
РЕАЛІЗАЦІЇ ЇЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО ВЕКТОРА**

Розглянуто особливості інституційного забезпечення процесів міжкультурної комунікації України в контексті реалізації її євроінтеграційного вектора. Виокремлено позитивні та негативні наслідки міжкультурної комунікації в контексті налагодження взаємовигідних відносин між державами. Акцентовано на тому, що культура окремої країни може значним чином вплинути на учасників міжкультурної комунікації. Обґрунтовано основні позиції щодо інституційного забезпечення інтеграційних процесів в Україні та його значення, виходячи із об'єктивності міжкультурної комунікації в євроінтеграційних процесах. Окреслено стратегічні орієнтири України на шляху до євроінтеграції в контексті міжкультурної комунікації та обґрунтовано роль і значення інституційного забезпечення у цих процесах.

Ключові слова: міжкультурна комунікація; глобалізація; регулювання; держава; євроінтеграція; публічне управління та адміністрування.

Постановка проблеми. На сьогодні Україна повинна долати щораз нові та нові виклики, які постають перед нею в сучасному глобалізованому суспільстві. Ті реалії, в яких опинилася Українська держава, змушують шукати відповіді на багато питань практично в усіх сферах життєдіяльності країни. Одним із таких питань є проблематика збереження традиційної культурної ідентичності в рамках міжкультурної комунікації, адже міждержавні взаємодії є неодмінною умовою існування країни в глобальному культурному просторі, проте є значні ризики прийняття не лише позитивних, але і негативних аспектів цих контактів.

Таким чином, перед Україною стоїть нелегке завдання збереження культурної ідентичності, зважаючи на її прагнення стати повноцінним членом європейського співтовариства. Важливу роль у цьому повинні відігравати органи публічної влади, покликані врегульовувати та координувати комунікативний процес між українською та європейською сторонами. Саме це питання, в контексті існуючих протиріч міжкультурної комунікації, потрібно з'ясувати, розглядаючи особливості розвитку України на цьому етапі та в перспективі.

Методологія дослідження. Основою дослідження особливостей інституційного забезпечення процесів міжкультурної комунікації України в контексті реалізації її євроінтеграційного вектора є застосування методів індукції та дедукції, аналізу та синтезу, відповідно до чого вказана проблематика досліджується, з огляду на цілісність питання, яке містить багато складових. На основі абстрактно-логічного методу в статті здійснено узагальнення та сформульовано основні стратегічні орієнтири міжкультурної комунікації України в контексті реалізації її євроінтеграційного вектора, а також обґрунтовано роль і значення інституційного забезпечення у цих процесах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження питань міжкультурної комунікації започатковані ще в античній літературі, їх вивчали провідні філософи, такі як Аристотель, Сократ та Платон. У сучасних реаліях ця проблематика висвітлюється в працях Ф. С. Бациевича [1], М. М. Галицької [2], Н. В. Грицяк [3], О. В. Ігнатенка [4], О. П. Кучмія [8], Л. В. Литвинової [3], К. С. Мальцевої [6], В. М. Манакіна [7], Є. А. Макаренка [8], І. Ю. М'язової [9], М. М. Рижкова [8], С. Г. Тер-Минасової [10], О. М. Фролової [8] та багатьох інших.

У публікаціях науковців досліджено питання поведінки індивідумів у тих чи інших ситуаціях під впливом міжкультурної комунікації, вивчаються державно-управлінські особливості комунікаційних процесів, аналізуються лінгвістичні моменти міжкультурних взаємодій. На основі цих досліджень можна отримати уявлення про місце та роль міжкультурної комунікації у сучасному світі.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Значна кількість статей із тематики міжкультурної комунікації свідчить про інтерес дослідників до цього питання. Проте в контексті активізації євроінтеграційних процесів Української держави останнім часом, зумовлених, зокрема, воєнними діями на території України та відкритістю Європейського Союзу до переговорів, набуває актуальності потреба глибоких наукових досліджень, пов'язаних із реалізацією євроінтеграційних прагнень Української держави та вивченням і обґрунтуванням ролі орга-

нів публічної влади у забезпеченні ефективної комунікації між українською та європейською сторонами. З огляду на це, вивчення особливостей інституційного забезпечення процесів міжкультурної комунікації України в контексті реалізації її євроінтеграційного вектора набуває особливої ваги і є актуальним в сучасних реаліях.

Виклад основного матеріалу. Участь України у процесах міжкультурної комунікації є особливим процесом, який передбачає врахування як позитивних, так і негативних моментів, присутніх під час реалізації комунікаційних відносин. Так, до очевидних переваг, які супроводжують учасників міжкультурної комунікації, потрібно віднести розширення спектру можливостей комунікантів унаслідок нових знайомств, спілкувань, досвіду, відкриття нових можливостей та перспектив тощо.

Якщо розглядати цю тему через призму розвитку українського суспільства, то можна сформулювати думку про те, що такі події, як Революція гідності, підписання Угоди про асоціацію України з Європейським Союзом, підтвердили прагнення Української держави до міжкультурної комунікації. Саме ці події стали каталізатором наших нових інтегрованих проєктів, проєктів популяризації української культури та національної ідеї. Здобутки української культури стають надбанням усього світу, оцінюються як національний внесок у міжнародний культурний процес.

Водночас потрібно пам'ятати і про недоліки міжкультурної комунікації, які проявляють себе в культурному упередженні сторін, що звикли до певних усталених стереотипів, норм та правил поведінки, прийнятних у тому чи іншому суспільстві. Так, основною проблемою міжкультурної комунікації є система стереотипів, які впливають на формування категорій, що організують наш досвід і впливають на поведінку та розуміння представників різних культур. Система стереотипів не є однозначною та потребує осмислення або спростування. Без них взаєморозуміння між комунікуючими сторонами було би набагато простішим та успішнішим, оскільки міжкультурна комунікація якраз і слугує інструментом налагодження відносин, створення позитивного іміджу та розвіяння усіляких забобонів, які розвиваються в межах однієї культури.

Зокрема, ця стереотипізація, яка полягає в існуванні упередженостей щодо певних країн, культур, традицій, часто може бути вельми далекою від реальності і здатною дезорієнтувати індивіда в публічному просторі. Саме з цією проблемою ми зіштовхуємось в Україні, коли говоримо про ЗМІ, які нині потужно використовують російські пропагандисти для маніпуляції свідомістю не лише громадян росії, України, а й Європи та світу.

Культура окремої країни може значним чином вплинути на учасників міжкультурної комунікації, що може негативним чином позначитися на термінах виконання робіт, їх якості, процедурних особливостях та завершеності. Своєю чергою, це може стати прямими джерелом міжкультурних конфліктів.

Ці та інші моменти є важливими і такими, які можуть як налагодити, так і безповоротно зіпсувати відносини учасників міжкультурної комунікації. Тому у цій сфері необхідно мати глибокі компетентності, психологічну стійкість та підготовку до тих умов, у яких повинні працювати комуніканти.

Слід розуміти, що на глобальному рівні відбулися і продовжують відбуватись глибокі зміни в культурному середовищі, і держави, залучені до процесів глобальної міжнародної комунікації, повинні чітко дотримуватися “правил гри” у цій сфері. Проте важливо, щоб держави зберігали свою ідентичність і не втрачали можливості зберігати свою культурну спадщину.

Щодо України та її народу, то варто наголосити на позитивності образу пересічного українця за кордоном завдяки його освіченості та талановитості. Сформоване таким чином бачення дає змогу позиціонувати Україну як повноцінного суб’єкта комунікації на міжнародній арені, як країну, населення якої володіє перевагами і недоліками міжкультурної комунікації та певними вподобаннями тощо.

Цей образ, своєю чергою, формує позитивний імідж цілої держави, яка працює на розширення своїх можливостей у зовнішній політиці, економіці, науці, спорті, культурі тощо. Це складний та довготривалий процес, який здійснюється свідомо та цілеспрямовано, тому Українська держава намагається реалізувати весь свій потенціал задля стратегічної комунікації та партнерства, використовуючи для цього спільні інтереси, спільні підходи до розвитку відносин з провідними країнами світу. Водночас вона пам’ятає про принципи добросусідства, поваги територіальної цілісності та суверенітетів інших держав.

Україна, перебуваючи у процесі взаємодії з іншими державами, активно комунікує з ними, і на ці процеси значним чином впливає достатнє інституційне забезпечення процесу європейської інтеграції України, яке включає як механізми координації державної політики у сфері євроінтеграції, так і зовнішній аспект взаємодії з ЄС, його державами-членами, а також провідними міжнародними організаціями, зацікавленими у структурних реформах в Україні через призму європейської інтеграції.

Процес інституціоналізації євроінтеграції Української держави розпочався ще у 1998 р., коли Президентом України було створене

Національне агентство України з питань розвитку та європейської інтеграції [11], а також затверджена Стратегія інтеграції України до Європейського Союзу [12]. Вказане агентство у 2000 р. було реорганізоване та включене до складу Міністерства економіки України, а згодом, у 2001 р., – Міністерства економіки та європейської інтеграції України.

Поряд із зазначеним вище агентством, у цьому руслі також працювали і Адміністрація Президента України, і Секретаріат Кабінету Міністрів України разом із Міністерством закордонних справ України. Проте зазначені інституції здебільшого займалися лише координацією і практично не впливали на формування політики української євроінтеграції.

У 2004 р. Кабінетом Міністрів України був створений Державний департамент з питань адаптації законодавства [13] для перевірки усіх проєктів нормативно-правових актів на відповідність праву Європейського Союзу. Цей орган влади проіснував до 2011 р., коли був інтегрований до Міністерства юстиції України як структурний підрозділ з тими самими функціями.

Упродовж 2008–2011 рр. в Україні функціонувало Координаційне бюро європейської та євроатлантичної інтеграції у структурі Секретаріату Кабінету Міністрів України, яке повинне було координувати євроатлантичну інтеграцію України, розробляти Порядок денний асоціації Україна–ЄС (ПДА), моніторити стан виконання євроінтеграційних зобов'язань, зокрема Плану дій Україна–ЄС та забезпечувати роботу двосторонніх органів відповідно до Угоди про партнерство та співробітництво між Україною та ЄС [12].

У 2014 р. було утворено Урядовий офіс з питань європейської інтеграції як відповідь на підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС у політичній частині, і ця подія була затверджена рішенням Кабінету Міністрів України [14]. Головним завданням зазначеної інституції стала побудова національної системи виконання Угоди про асоціацію. На додаток до цього в Україні також були запроваджені посади заступників міністра з питань європейської інтеграції.

Урядовий офіс з питань європейської інтеграції у 2016 р. було реорганізовано в Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції, з огляду на зміну Уряду України та повернення політичної посади Віце-прем'єр-міністра України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України. Ці зміни призвели до повернення напрямку євроатлантичної інтеграції та посилення комунікації європейської інтеграції [15].

Таким чином, євроінтеграційний вектор Української держави має достатнє інституційне забезпечення, яке протягом двох останніх десяти-

тиліть зазнавало значних змін. Тим не менше, це дає підстави стверджувати, що така основа слугуватиме міжкультурній комунікації між українською та європейською сторонами.

Міжкультурна комунікація таким чином може слугувати джерелом та інструментом зближення України та Європейського Союзу, а також засобом уникнення небезпечних тенденцій, таких як ізоляція Української держави від європейського суспільства. Поряд із цим, міжкультурні зв'язки є надійним засобом протидії розколам, які можуть виникати і в самій Європі. Тут важливою є культивування спорідненості європейських національних культур у напрямі зміцнення взаємодій між країнами, зокрема і культурних.

Загалом, реалізація євроінтеграційної політики Української держави із урахуванням ключових принципів та досвіду європейської культурної політики матиме, на нашу думку, позитивний вплив для європейського суспільства. Зокрема, культура України як складова європейської інтеграції та гуманітарного розвитку відіграватиме важливу роль у Євросоюзі за такими напрямками:

- гідне збагачення загальноєвропейської культури українськими пам'ятками та надбаннями культурно-історичної спадщини;
- сприяння культурному різноманіттю в сучасному європейському суспільстві;
- розвиток творчого та культурного потенціалів європейського суспільства;
- розширення доступу європейців до історико-культурних надбань відповідно до позиціонування України як повноцінної європейської держави.

Відповідно до цього, стратегічними орієнтирами України на шляху до євроінтеграції в контексті міжкультурної комунікації мають, на нашу думку, бути:

- по-перше, входження української культури до європейського і світового культурного простору як повноправної дійової особи, а не лише як носія етнографічної або посткомуністичної екзотики чи пасивного споживача чужих ідей та творів;
- по-друге, розвиток громадянського суспільства та демократії, пріоритет інтересів та цінностей окремих індивідів;
- по-третє, орієнтація не лише на інтеграцію до загальноєвропейських економічних та політичних структур, але й загалом на європейську інтеграцію;
- по-четверте, орієнтація в комунікативних процесах Української держави на налагодження відносин, що базуються на повноцінному,

об'єктивному та всебічному нормативно-правовому забезпеченні відповідно до функціонування органів публічної влади, які повинні налагоджувати, регулювати, координувати та контролювати комунікативні процеси між державами.

За цього потрібно пам'ятати і про роль інституційного забезпечення комунікативних процесів між сторонами. Вищенаведене свідчить про доволі складний шлях до формування інституційної основи забезпечення євроінтеграції в Україні, яке існує на сьогодні. Ефективна комунікація можлива лише за умови чітких та визначених норм і правил, регламентованих відповідними органами публічної влади. Тому інституційна складова євроінтеграційних процесів в Україні потребує національного визначення та структуризації, тобто удосконалення через призму пріоритетів та завдань. Доцільно зазначити, що міжкультурній комунікації притаманний не лише загальнодержавне, але й регіональне значення, тому інституційне забезпечення євроінтеграції слід спрямувати на регіональний рівень у контексті децентралізації.

Висновки. Узагальнюючи, можна зробити висновок, що міжкультурна комунікація включає такі компоненти, як особливості мислення, ставлення, компетентності, що належать як до власної, так і до іншої культури і які проявляються під час взаємодій між представниками різних культур. Міжкультурна комунікація є складним процесом за своєю суттю, але дуже важливим та перспективним на сучасному етапі. Вона становить сукупність певних процесів взаємодії людей, які не тільки належать до різних країн і культур, а й усвідомлюють той факт, що кожний із них є "іншим" і кожен толерантно сприймає національні та культурні відмінності свого "партнера".

У процесах міжкультурної комунікації між Українською державою та Європейським Союзом вагому роль відіграє відповідне інституційне забезпечення, яке набуло особливої ваги після підписання Угоди про асоціацію України з Євросоюзом та отримання українською стороною статусу кандидата в ЄС. Процес формування тієї інституційної бази, яка функціонує на сьогодні, тривав упродовж тривалого періоду часу. Зпоміж низки завдань цих органів публічної влади в контексті координації та регулювання євроінтеграційних процесів потрібно виокремити їх важливу роль у налагодженні тісної та ефективної міжкультурної комунікації між представниками окремих народів Європи та України, а також гідно представляти Українську державу в комунікативних процесах на міжнародній арені.

У підсумку доцільно зазначити, що, розглядаючи комунікативні процеси сучасної України з іншими державами, варто наголосити, що саме завдяки механізмам міжкультурної комунікації інтенсифікується

процес взаємодії між представниками різних культур як всередині українського суспільства, так і у зовнішніх контактах. Особливо важливим це видається з огляду на те, що Українська держава прагне стати повноцінним членом європейського співтовариства і саме налагодження міжкультурних зв'язків посилить міжнародну співпрацю, полегшить процеси, які будуть відбуватися на міжнародній арені та сприятиме органічному входженню України у ЄС.

Перспективою подальших наукових досліджень у цьому напрямку є оцінка ризиків та перспектив розвитку міжкультурної комунікації України у воєнний час та обґрунтування стратегічних напрямів інституційного забезпечення цих процесів, виходячи із позиції сучасних викликів.

Список використаної літератури

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики. URL: <https://academia-rc.com.ua/product/123> (дата звернення: 18.09.2022).
2. Галицька М. М. Міжкультурна комунікація та її значення для професійної діяльності майбутніх фахівців. *Освітологічний дискурс*. 2014. № 2 (6). С. 23–32.
3. Грицяк Н. В., Литвинова Л. В. Державне управління в умовах розвитку інформаційного суспільства : навч. посіб. К. : К. І. С., 2015. 108 с.
4. Ігнатенко О. В. Формування міжкультурної комунікативної компетенції в процесі навчання ділової англійської мови. URL: <http://confesp.fl.kpi.ua/node/1142> (дата звернення: 19.09.2022).
5. Ключко Ю. М., Ковтун В. Д., Троєльнікова Л. О., Цимбалюк Н. М. Культурно-дозвіллева сфера України: динаміка змін та перетворень. К. : МКМУ ; Український центр культурних досліджень ; НПУ, 2014. 180 с.
6. Мальцева К. С. Міжкультурні непорозуміння і проблема міжкультурного перекладу. URL: <http://www.disslib.org/mizhkulturni-neporozuminnja-i-problema-mizhkulturnogo-perekladu.html> (дата звернення: 18.09.2022).
7. Манакин В. М. Мова і міжкультурна комунікація. К. : ЦУЛ, 2012. 288 с.
8. Міжнародна інформація: терміни і коментарі / Є. А. Макаренко, М. М. Рижков, О. П. Кучмій, О. М. Фролова ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. К. : Центр віл. преси, 2014. 479 с.
9. М'язова І. Ю. Міжкультурна комунікація: зміст, сутність та особливості прояву (соціально-філософський аналіз). URL: <http://www.disslib.org/mizhkulturna-komunikatsia-zmist-sutnist-ta-osoblyvosti-projavu.html> (дата звернення: 19.09.2022 р.).
10. Тер-Минасова С. Г. Язык и межкультурная коммуникация. URL: <https://www.twirpx.com/file/245066/> (дата звернення: 19.09.2022).
11. Про Положення про Національне агентство України з питань розвитку та європейської інтеграції : Указ Президента України від 23 квітня 1998 р. № 357/98. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/357/98#Text> (дата звернення: 20.09.2022).
12. Про затвердження Стратегії інтеграції України до Європейського Союзу : Указ Президента України від 11 червня 1998 р. № 615/98 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/615/98#Text> (дата звернення: 20.09.2022).

13. Постанова Кабінету Міністрів України від 24 грудня 2004 р. № 1742 “Про утворення Державного департаменту з питань адаптації законодавства” URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1742-2004-%D0%BF#Text> (дата звернення 20.09.2022)

14. Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції : Постанова Кабінету Міністрів України від 9 листопада 2016 р. № 877 URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/877-2016-%D0%BF> (дата звернення: 21.09.2022).

15. Куцевол А. А. Інституційна складова процесу європейської інтеграції України. *Право та державне управління*. 2018. № 4 (33). С. 217–222.

Kitsak Taras Mykolaiovych

*Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Public Administration and Public Service,
Lviv Polytechnic National University
ORCID 0000-0002-6710-8521,
e-mail: taras_kitsak@ukr.net*

Lylyk Mariana Volodymyrivna

*Postgraduate student of the Department of Public Administration
and Public Service, Lviv Polytechnic National University
ORCID 0000-0003-1643-392X
e-mail: maranalilik@gmail.com*

INSTITUTIONAL SUPPORT OF INTERCULTURAL COMMUNICATION IN UKRAINE IN THE CONTEXT OF IMPLEMENTATION OF ITS EUROPEAN INTEGRATION VECTOR

Formulation of the problem. Currently, Ukraine has to overcome new challenges, which it faces in the modern globalized society. The realities in which the Ukrainian state found itself force us to look for answers to many questions in almost all area of the country's life. One of these dilemmas is the problem of preserving traditional cultural identity within in the context of intercultural communication, as interstate interactions are an indispensable condition for a country's existence in the global cultural space. Although there are significant risks of accepting not only positive, but also negative aspects of these contacts.

Thus, Ukraine is challenged to preserve its cultural identity, in particular, in the field of public administration, without falling to the sidelines of the global civilizational process. We need to clarify this question in the context of the existing contradictions of intercultural communication, considering the peculiarities of the development of Ukraine at the present stage, and in the future.

Analysis of the recent research and publications. In modern realities, F. S. Batsevych, M. M. Halytska, N. V. Hrytsiak, O. V. Ihnatenko, O. P. Kuchmii, L. V. Lytvynova, K. S. Maltseva, V. M. Manakin, E. A. Makarenko, I. Yu. Miazova, M. M. Ryzhkov, S. G. Ter-Mynasova, O. M. Frolov and many others have touched this problem in their works. The publications raise an issue of the behavior of individuals under the influence of intercultural communication, study the peculiarities of public administration within communication processes, and analyze linguistic aspects of intercultural interactions.

Determining parts of the general problem that were not resolved previously.

European integration processes of the Ukrainian state have recently intensified due to the military actions on the territory of Ukraine and the openness of the European Union to negotiations. Therefore, the need for in-depth scientific research related to the implementation of the European integration aspirations of the Ukrainian state and the study and justification of the role of public authorities in ensuring effective communication between the Ukrainian and European parties becomes topical. In this regard, study of the peculiarities of the institutional support of intercultural communication processes of Ukraine in the context of implementation of its European integration vector is highly relevant in modern conditions.

Presentation of the main research material. Ukraine's participation in intercultural communication is a special process that involves taking into account both positive and negative aspects present in the communication relations. Among the obvious advantages of intercultural communication are expansion of the range of possibilities of communicators due to new acquaintances, conversations, experience, opening of new opportunities and perspectives, etc. At the same time, it is necessary to remember the shortcomings of intercultural communication, which manifest themselves in the cultural bias of the parties, who are used to certain established stereotypes, norms and rules of behavior acceptable in this or that society.

Intercultural communication can be a source and a tool for the rapprochement of Ukraine and the European Union, as well as a way to avoid dangerous trends, such as the isolation of the Ukrainian state from European society. Along with this, intercultural ties are a reliable tool for countering divisions that can arise in Europe itself. Cultivating the kinship of European national cultures in the direction of strengthening interactions between countries, including cultural ones, is important here.

Implementation of the European integration policy of the Ukrainian state, taking into account the key principles and experience of the European cultural policy, will, in our opinion, have a positive impact on European society. Ukrainian culture as a component of European integration and humanitarian development will play an important role in the European Union, in particular, in the following directions: enrichment of European culture with Ukrainian monuments and cultural and historical heritage assets; promotion of cultural diversity in modern European society; development of creative and cultural potential of European society; expanding the access for Europeans to historical and cultural heritage in accordance with the positioning of Ukraine as a full-fledged European state.

In our opinion, strategic orientations of Ukraine on the way to European integration in the context of intercultural communication should be the following: acceptance of Ukrainian culture to the European and world cultural space as a full-fledged actor, and not only as a carrier of ethnographic or post-communist exoticism or a passive consumer of other people's ideas; development of civil society and democracy, prioritizing interests and values of individuals; focus not only on integration into pan-European economic and political structures, but also on European integration in general.

Conclusions. Intercultural communication includes such components as features of thinking, attitudes, knowledge, and skills that relate both to one's own culture and to foreign culture, and manifest themselves during interactions between representatives of different cultures. In course of intercultural communication between Ukraine and the EU, institutional support, which gained special importance after the signing of the Association Agreement between Ukraine and the European Union, plays an important role. Institutional base that is functioning now was being formed during a long period. Among the number of tasks for

public authorities in the context of coordination and regulation of European integration processes, it is necessary to note their role in establishing close and effective intercultural communication between the representatives of the peoples of Europe and Ukraine, as well as representing Ukrainian state in communication on the international arena.

Key words: intercultural communication; globalization; regulation; state; European integration.

References

1. Batsevych, F. S. Fundamentals of the communicative linguistics. URL: <https://academia-pc.com.ua/product/123> (in Ukrainian).

2. Galytska, M. M. (2014). Mizkultura komunikatsiya ta yiyi znachennya dlyaprofesiynoyi diyalnosti maybutnih fahivtsiv. *Osvitologichnyy dyskurs*, No. 2 (6). P. 23–32 (in Ukrainian).

3. Grytskyak, N. V., Lytvynova, L. V. (2015). Derzavne upravlinnya v umovah rozvytku informatsiynogo suspilstva: navch.posibnyk. K.: K.I.S., 108 p. (in Ukrainian).

4. Ignatenko, O. V. Formuvannya mizkulturnoyi komunikatyvnoyi skladovoyi v protsesi navchannya dilovoyi angliyskoyi movy. URL: <http://confesp.fl.kpi.ua/node/1142> (in Ukrainian).

5. Kluchko, Yu. M. (2014). Kulturno-dozvilleva sfera Ukrainy: dynamika zmin ta peretvoren. K.: MKMU; Ukrainskyyy tsentr kulturnykh doslidzen. NPBU. 180 p. (in Ukrainian).

6. Manakin, V. M. (2012). Language and Intercultural Communication. Kyiv: TsUL. 288 p. (in Ukrainian).

7. Miznarodna informatsiya: terminy i komentari. (2014) / E. A. Makarenko, M. M. Ryzkov, O. P. Kuchmiy, O. M. Frolova; Kyiv. nats. u-t im. T. Shevchenka. Kyiv: Tsentr vilnoyi presy. 479 p. (in Ukrainian).

8. Mal'tseva, K. S. Intercultural misunderstandings and issues of the intercultural translation: URL: <http://www.disslib.org/mizhkulturni-neporozuminnja-i-problema-mizhkulturnoho-perekladu.html> (in Ukrainian).

9. M'yazova, I. Yu. Features interpretation of the term “intercultural communication”. URL: <http://www.disslib.org/mizhkulturna-komunikatsia-zmist-sutnist-ta-osoblyvosti-projavu.html> (in Ukrainian).

10. Ter-Minasova, S. G. Language and the Intercultural Communication. URL: <https://www.twirpx.com/file/245066/> (in Russian).

11. Pro Polozennya pro Natsionalne agentstvo Ukrainy z pytan rozvytku ta evropeyskoyi integratsiyi : Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 23 kvitnya 1998 r. No. 357/98. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/357/98#Text> (in Ukrainian).

12. Pro zatverdzennya Strategiyi integratsiyi Ukrainy do Evropeyskogo Soyuzu : Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 11 chervnya 1998 r. No. 615/98. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/615/98#Text> (in Ukrainian).

13. Pro utvorennya Derzavnogo departamentu z pytan adaptatsiyi zakonodavstva : Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 24 grudnya 2004 r. No. 1742. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1742-2004-%D0%BF#Text> (in Ukrainian).

14. Pro vnesennya zmin do deyakyh postanov Kabinetu Ministriv Ukrainy z pytan evropeyskoyi ta evroatlantychnoyi integratsiyi : Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 9 lystopada 2016 r. No. 877. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/877-2016-%D0%BF> (in Ukrainian).

15. Kutsevol, A. A. (2018). Instytutsiyna skladova protsesu evropeyskoyi integratsiyi Ukrainy. *Pravo ta derzavne upravlinnya*. No. 4 (33). P. 217–222 (in Ukrainian).